

» **Den egenartade** illustratören och versmakaren **Lena Sjöbergs** nya bilderbok erinrar om **Marc Caros** och **Jean-Pierre Jeunets** svarta filmkomedi *Delikatessen* (1991), som utspelade sig i ett hyreshus hemsökt av hunger, men där det också låg en hägrande delikatessaffär i gatuplan.

I huset där jag bor (Rabén & Sjögren) anlägger ett liknande voyeuristiskt perspektiv på boendet och de boende. Varje uppslag är som ett litet hyreshus i sig, om man tänker sig detta med fasaden skjuten åt

En vänlig blick på grannarna

sidan och innehållet blottat för läsarens blick. På bottenvåningen kan det till exempel stå någon och stöta med ett paraply i taket som i **Nils Ferlins** och **Kjell Höglunds** efterföljd naturligtvis är någon annans golv:

"Hör hur dörrar smäller! / Dom bråkar ovanför

/ och skriker åt varandra / som arga människor gör."

Invånarna, i färd med sådant

som att borsta tänderna, älska eller diska, är oftast ritade som skuggor eller silhuetter vilket ger skildringen en dragning åt det universella. Sjöbergs hus blir huset på allas vår gata hemma i stan, och det får läsaren att betrakta såväl sig själv som sina medmänniskor med lite större ödmjukhet.

En fantastisk bilderbok i all sin enkelhet. Inte blir den sämre av att läsas om, eftersom diverse samband då varde uppenbarade. En av hyresgästerna gillar till exempel att odla och strör zucchinis omkring sig i byggnaden, och en annan arbetar som detektiv.

Petter Lindgren *Lena Sjöberg.*

Foto: BRUNO WEGELIUS